

HET COLLEGE VAN BEROEP VAN DE NVO NEDERLANDSE VERENIGING VAN PEDAGOGEN EN ONDERWIJSKUNDIGEN

CvB23-03/CvT 22-06 en 22-11 inzake het beroep tegen de uitspraak van het College van Toezicht van de NVO met zaaknummer 22-06 en 22-11 van 21 februari 2023. Klager in de behandeling in eerste aanleg gaat in beroep tegen deze uitspraak.

Samenstelling van het College van Beroep van de NVO bij deze beoordeling.

Mw. dr. mr. E.C.C. van Os, voorzitter;
Mw. drs. B.J. van Leeuwen, lid
Mw. drs. E.F.M. van Hoof, lid;
Mw. M.Z. Valkenburg-Waringa MSc, lid.

Het College van Beroep baseert zich bij de behandeling van dit beroep op de beroepscode 2021 van de NVO en het Reglement voor het College van toezicht en het College van Beroep van de NVO.

Het College van Beroep beslist in deze zaak conform zijn taakstelling in artikel 6 van het bovengenoemde Reglement, waarin staat dat het College van Beroep onderzoek doet op grond van de klacht, vervat in het beroepschrift. Daarbij kan het College van Beroep de uitspraak van het College van Toezicht bevestigen, wijzigen, dan wel vernietigen. Het College van Beroep komt daarmee tot een definitief eindoordeel.

Verloop van de procedure tot nu toe

1.1 Het College van Toezicht ontving op 15 juni 2022 een klachtschrift van appellant over het handelen van verweerster (CvT 22-06). Op 1 augustus 2022 ontving het College van Toezicht nog een klacht van appellant over het handelen van verweerster (CvT22-11). Het College van Toezicht besloot beide klachten gezamenlijk te behandelen.

Klager is de vader van zonen X en Y, respectievelijk geboren in 2004 en 2006. De ouders zijn gescheiden in 2015. Beide ouders behielden het gezag.

Verweerster was ten tijde van de gebeurtenissen die hebben geleid tot de klacht werkzaam bij een GGZ-instelling (hierna: de instelling).

Na beschikking van de rechtbank op 9 juni 2021 is op vrijwillige basis een traject 'Complexe Scheiding' gestart bij de instelling. Dit traject werd begeleid door verweerster en een collega, niet-NVO lid.

Het traject startte op 8 december 2021. Klager besloot met het traject te stoppen in april 2022. Op 11 mei 2022 is door beide behandelaren een rapportage opgesteld. Deze is, met een schriftelijke reactie van klager, aan de rechtbank gezonden op 2 juni 2022.

Klager diende een klacht in bij de NVO over twee onjuiste stellingen in de rapportage.

Dit betrof twee zinnen in de conclusie van de rapportage:

" (...) Vader kon het niet verkroppen dat wij niet alles opnieuw gingen onderzoeken en verifiëren" en: "Dit leidde tot dusdanig veel onvrede, dat er voor contactherstel geen ruimte was."

Daarnaast diende klager op 1 augustus 2022 nog een klacht in tegen verweerster, die inhield dat verweerster in haar verweer een grote hoeveelheid informatie beschikbaar had gesteld uit zijn dossier bij de instelling. Klager stelde dat op deze informatie een geheimhoudingsplicht rust en dat de informatie voorts niet relevant is voor zijn eerder ingediende klacht. Deze informatie zou daarom moeten worden verwijderd uit het verweerschrift.

1.2 Het College van Toezicht heeft van de klachten op 21 februari 2023 uitspraak gedaan.

1.3 Het College van Toezicht heeft beide klachten als ongegrond beoordeeld.

1.4 De feiten en standpunten van partijen zoals weergegeven in de uitspraak van het College van Toezicht, voor zover niet weersproken door partijen, en de overwegingen en beoordeling van het College van Toezicht over deze klachten worden beschouwd als hier ingelast en deel uitmakend van deze uitspraak.

1.5 Appellant is tegen de uitspraak van het College van Toezicht pro forma in beroep gekomen bij beroepsschrift van 30 maart 2023. Appellant heeft zijn beroepsschrift binnen de door het College van Beroep gestelde termijn aangevuld met de beroepsgronden. Het College van Beroep ontving deze aanvulling op 4 mei 2023.

1.6 Verweerster heeft op 19 juni 2023 bij monde van haar advocaat gereageerd op het beroepsschrift.

1.7 Appellant heeft op 6 september 2023 aanvullende stukken gezonden. Deze zijn in afschrift aan verweerster gestuurd.

1.8 Het College besloot tot een mondelinge behandeling van het beroep. De hoorzitting vond plaats op 4 oktober 2023 te Utrecht.

Het beroep.

Ontvankelijkheid

Het beroepsschrift is ontvangen binnen de beroepstermijn na de toezending van de uitspraak van het College van Toezicht. Het bevatte na aanvulling de noodzakelijke gegevens en de gronden van het beroep. Het beroep is ontvankelijk.

2. De gronden van het beroep.

Appellant geeft, samengevat, de volgende gronden weer voor zijn beroep.

2.1 De citaten uit het dossier die verweerster heeft ingebracht bij het verweer in eerste aanleg zijn een vorm van cherry-picking zodat een beeld ontstaat van appellant dat volledig afwijkt van een volledige en meer objectieve weergave waarin emoties een kleinere rol spelen en juist door hem geprobeerd wordt in gesprek te gaan met het CS-team.

2.2 Klager stelt dat hij gedragingen en gebeurtenissen aan de orde heeft willen stellen in het belang van zijn kinderen. Er is echter voornamelijk gesproken over beweringen en meningen van moeder. De meeste punten waren eenvoudig te verifiëren door beschikbare objectieve informatie uit dossiers en soms correspondentie te raadplegen. Dit werd tijdens het CS traject niet toegestaan. Appellant stelt dat dit tot een chaotisch verloop van het traject leidde.

2.3 Ter ondersteuning van het standpunt van appellant dat hem wel de gelegenheid geboden had moeten worden om tijdens het CS traject informatie over de kernproblematiek in te dienen verwijst hij naar:

- de behandelovereenkomst, die duidelijk maakt dat afspraken niet in beton gegoten zijn.
- de Proces-verbalen van de mondelinge behandeling bij de rechter, dit zoals hij aangeeft voor het belang van een aanpak van contactherstel in een vroeg stadium. In relatie daarmee verwijst hij naar de Memo (dreigend) contactverlies tussen kind en ouders na scheiding van de Raad voor de Kinderbescherming.

Appellant concludeert dat van het CS-team door de Raad voor de Kinderbescherming en alle andere betrokken partijen maatwerk wordt verwacht.

2.4 Appellant gaat in op het belang van feitenmateriaal of 'kernprobleemmateriaal'. Hij verwijst hiervoor naar het Rapport van het Pilotteam specialist contactverlies en het eindrapport van het Expertteam (ET) ouderverstoting/complexere omgangsproblematiek, 2021.

Hierin wordt, zo stelt appelland, beschreven dat het belangrijk is feitenmateriaal te raadplegen om het kernprobleem duidelijk te krijgen.

Appelland stelt dat er rekening gehouden moet worden met onderliggende problemen, zoals dat bij zijn scheiding het geval is.

De gesprekstof binnen het CS-traject bleef beperkt tot de inhoud van de verzoeken van moeder aan de rechtbank.

Het CS-team had meer moeten doen om de kernproblematiek duidelijk te krijgen. De meest eenvoudige oplossing hiervoor was om het beschikbare objectieve feitenmateriaal te raadplegen. Appelland was niet uit op waarheidsvinding, maar wilde bereiken dat er een uitgangspunt was voor samenwerking tussen ouders en om toekomstgericht te kunnen zijn.

2.5 Appelland is het niet eens met de stelling van verweerster dat de rapportage van de instelling geen invloed heeft gehad op het advies van de Raad voor de Kinderbescherming (hierna 'de Raad') en de eindbeschikking van de rechtbank.

Appelland heeft bij de vertegenwoordiger van de Raad bij de betreffende zitting van de rechtbank geverifieerd hoe de volgende passage in het advies van de Raad tot stand kwam:

"Bij de Raad bestaat de indruk dat de man vastzit in zijn eigen patroon; er lijkt een moeilijkheid in interpretatie en formulering bij de man te zitten, waardoor hij zich veelal verkeerd begrepen voelt en er geen ruimte bestaat om van zijn koers af te wijken".

Appelland geeft aan dat betreffende raadsvertegenwoordigster hierop heeft geantwoord: "Om uw vraag te beantwoorden heb ik mijn zittingsaantekeningen en het rapport van de instelling nogmaals doorgenomen. Bovenstaande indruk zoals opgenomen in de beschikking, is zowel gebaseerd op passages uit het rapport van de instelling, als indrukken tijdens de zitting."

Appelland haalt daarop enkele passages uit het eindrapport van de instelling aan en stelt dat het CS-eindrapport kritisch is op vader en mild over moeder. Over vader worden concreet zeer negatieve punten genoemd. Over moeder wordt gezegd dat ze toenadering zoekt en dat het CS-team niet aan oudervreemding denkt.

Fragmenten over appelland in de rapportage zijn uit de context gehaald en zeggen niets over het geheel aan gebeurtenissen en gesprekken.

Appelland vindt het onbegrijpelijk dat een eindrapport zo opgesteld kan worden zonder kennis te hebben van de kernproblematiek.

2.6 Appelland reageert op onderdeel 7 'De hoorzitting' van de uitspraak van het College van Toezicht, punt 2.1, waarbij verweerster aangeeft: "de ene ouder vindt dat 'dit' moet worden gelezen en de andere ouder dat 'dat' moet worden gelezen".

Appelland voert als reactie daarop in zijn beroepschrift een aantal punten aan die de verschillen betreffen hoe appelland en zijn ex-vrouw er in stonden, en waar de CS begeleiders naar zijn mening kennis van hadden moeten nemen. Appelland vindt het een gemiste kans dat de CS begeleiders bepaalde uitspraken van moeder niet hebben geverifieerd.

2.7 Ten aanzien van onderdeel 9 van de uitspraak, de beoordeling van de klacht, onderdelen 3.1 en 3.2 stelt appelland dat het onjuist is dat de klacht alleen de zin zou betreffen: "Vader het niet kon verkroppen dat wij niet alles opnieuw gingen onderzoeken en verifiëren. Dit leidde tot dusdanig veel onvrede, dat er voor contactherstel geen ruimte was".

In de klacht heeft appelland ook gemeld dat in het eindrapport een aantal meningen staan die niet onderbouwd zijn en informatie ontbreekt die besproken is waarmee het eindrapport een aantal stellingen bevat die onjuist zijn en die niet worden onderbouwd.

Dat appelland steeds herhaalt dat verweerster (eerst) aan waarheidsvinding moet doen, zoals in de uitspraak van het College van Toezicht staat, is onjuist. In het opgevraagde dossier van het CS-traject met journaals en correspondentie komt een vraag van appelland naar waarheidsvinding ook niet voor.

Het ging niet om waarheidsvinding of dat hij het niet kon verkroppen dat er niet aan waarheidsvinding werd gedaan. Wat er speelde was het ontbreken van kennis over de kernproblematiek en het onderkennen van belang van feitenmateriaal voor inzicht in kernproblematiek.

Het overgrote deel van het objectieve materiaal van professionals dat inzicht geeft in de kernproblematiek van het (gebroken) gezin van appellant is niet door betrokken hulpverleningsorganisatie, instelling of rechtbank geraadpleegd of onderzocht. Ook de beschikkingen bevatten, in tegenstelling tot de bewering van het CS-team, geen concrete informatie over de problemen in zijn gezin. Daarbij is door appellant geconcludeerd dat de opmerking over waarheidsvinding onjuist is. Appellant vindt mede daarom, vanwege een ontbrekende onderbouwing en juist wel de stelligheid de zin "*Het College vindt de twee zinnen evenmin te stellig geformuleerd*" onbegrijpelijk en onjuist.

Ten aanzien van de zin "*Het traject CS heeft als doel om de toekomstige verhoudingen tussen de ouders te normaliseren en is geen feitenonderzoek*" van punt 4 in deel 9 van de uitspraak stelt appelland dat hij nooit om een feitenonderzoek heeft gevraagd.

Hij stelt eveneens dat met de zin "*Bovendien hebben beide ouders bij aanvang van het traject CS over hun persoonlijk verleden en hun partnerrelatie kunnen vertellen*" geen diep gewortelde problematiek naar boven komt, zeker als er nog veel zware onbesproken en niet beoordeelde gebeurtenissen spelen.

De opening van deze overweging met "ten overvloede" heeft appelland als respectloos ervaren.

Appellant stelt dat uit bovenstaande naar voren komt dat de Raad voor de Kinderbescherming en Rechtbank eenzijdig onjuist zijn geïnformeerd en daardoor contactherstel met zijn jongste zoon en gepland Raadsonderzoek door de rechtbank niet meer is uitgevoerd.

3. De reactie van verweerster

3.1 Verweerster geeft aan dat naast de feiten zoals deze door het College van Toezicht in de uitspraak zijn geformuleerd de volgende feiten gelden:

1. De kinderen zijn volgens de eindbeschikking vooraf door de rechter gehoord.
2. Het CS-traject biedt systeemtherapie aan de ouders. Systeemtherapie in het CS-traject is meer in een mediation context, in het algemeen gericht op het doorbreken van de (vastgeroeste) patronen met als doel de onderlinge verhoudingen te normaliseren, zodat kinderen niet langer met een complexe scheiding worden belast.
3. De ouders hebben het inschrijfformulier voor het CS-traject, de behandelovereenkomst voor het CS-traject, het informatieblad met de rechten en plichten van patiënten van de instelling en de algemene Informatiefolder van de instelling ontvangen en waar van toepassing van een handtekening voorzien.
4. De behandelovereenkomst is de uitwerking van wat het CS-traject inhoudt. Dit zijn: inhoud van het zorgpad, doel van het traject, zelfbeschikking, verbinding, toewijding en vrijwilligheid, openheid en transparantie, vertrouwelijkheid, afspraken, terugkoppeling verwijzer, betrekking van derden, principe van weldoen en niet schaden.
5. De ouders hebben in het CS-traject beiden een toelichting gegeven op de eigen achtergrond en op de geschiedenis van de relatie.
6. In de periode van 8 december 2021 tot en met 23 maart 2022 hebben de behandelaren in totaal vijf gezamenlijke gesprekken met de ouders gevoerd en hebben zij beide ouders ieder twee keer individueel gesproken.

Samengevat geeft verweerster in reactie op het beroepschrift het volgende aan.

3.2 Appellant gaat niet in beroep tegen het oordeel van het College van Toezicht over klacht 22-11, die de inbreng van informatie uit het dossier door verweerster betrof voor het voeren van verweer. Het beroep wordt dan ook geacht slechts gericht te zijn tegen het oordeel over klacht 22-06.

3.3 Verweerster is van mening dat het College van Toezicht op de goede gronden heeft geoordeeld dat verweerster voldoende bekwaam handelde toen zij de gewraakte passage in de Conclusie van het Eindrapport opnam. De gewraakte passage wordt gedragen door de letterlijke citaten uit het dossier, waarin appelland steeds herhaalt dat verweerster (eerst) aan waarheidsvinding moet doen, terwijl de gewraakte passage in het licht daarvan ook niet te stellig is geformuleerd.

3.4 Ten aanzien van het beroepschrift in zijn geheel geeft verweerster aan dat appelland in beroep geen nieuwe klachten kan indienen of een klacht uitbreiden. Alleen de beroepsgrond waarin appelland aangeeft welke overwegingen en beslissingen van het CvT volgens hem onjuist zijn kan beoordeeld worden

Concreet kan het alleen gaan om de gewraakte passage in het licht van het CS-dossier en de volledigheid van het CS-dossier.

Voor het overige heeft appelland alleen in algemene bewoordingen kritiek op het eindrapport geleverd, zonder die concreet uit te werken tot een bepaald handelen of nalaten in strijd met de Beroepscode. Het CvT heeft de uitspraak dan ook beperkt tot de wel uitgewerkte klacht over de gewraakte passage.

3.5 Ten aanzien van de eerste beroepsgrond van appelland waar hij het over 'cherry-picking' heeft, heeft de advocaat van verweerster in eerste aanleg bij het dupliek verklaard: "De selectie uit het dossier die verweerster heeft gebruikt in haar verweer is toepasselijk en samenhangend. Telefoongesprekken en individuele gesprekken met moeder, collegiaal overleg en mutaties zonder bijzondere inhoud zijn niet aangehaald. Alles wat betrekking heeft op het thema 'waarheidsvinding als struikelblok', is bijna in zijn geheel aangehaald."

Dat wat is weggelaten is niet toegankelijk of relevant, namelijk telefoongesprekken en individuele gesprekken met de moeder, collegiaal overleg en berichten en mutaties zonder bijzondere inhoud.

Verweerster stelt dat appelland heeft nagelaten om aan te tonen dat de citaten niet overeenstemmen met het dossier, en ook niet heeft aangegeven wat wel is besproken en is genoteerd, maar niet is overgelegd.

Verweerster biedt zo nodig aan om het gehele dossier aan het College van Beroep te overleggen ter controle.

3.6 Appelland wil, door aan te geven dat het kernprobleem niet aan de orde is geweest, alsnog zijn gelijk halen als het gaat om zijn stelling dat gedragingen en gebeurtenissen uit het verleden objectief waren te verifiëren. Een feitenonderzoek als door appelland gewenst maakt echter onderdeel uit van eventuele verdieping van de kernproblematiek en is daar geen basisvoorwaarde voor. Dit kan een rol spelen bij complexe omgangsproblematiek. De scheiding van appelland behoorde echter niet tot de categorie van "de meest complexe zaken". Partijen zagen zichzelf het CS-traject doen, dat niet gericht is op het helen van wonden, maar op mediation, de Raad adviseerde het en de Rechtbank nam het advies over na daartoe getoonde bereidheid.

Verweerster verwijst naar het wezen van de mediation en naar de behandelovereenkomst, waarin staat dat "het belangrijkste doel is dat ouders na het verbreken van hun partnerrelatie goed kunnen samenwerken als ouders. Deze samenwerking houdt in dat zij kunnen overleggen over zaken aangaande hun kinderen en gezamenlijk gedragen beslissingen kunnen nemen. Een resultaat zal onder meer zijn dat de kinderen vrij tussen hun ouders heen en weer kunnen en zich veilig en geborgen voelen binnen dit oudersysteem, ook al zijn de ouders uit elkaar als partners."

[...] "Ouders werken aan het reguleren van hun eigen emotie en staan open voor hulp bij het bevorderen van goede communicatie tussen hen."

Partijen moeten het eens zijn over het materiaal waar de behandelaren kennis van moeten nemen. Partijen waren het daar niet over eens. Het hoort niet bij de mediation dat de

behandelaren het hele vechtscheidingsdossier tot zich nemen en dat eerst overeenstemming moet worden bereikt over wie gelijk heeft over wat er gebeurd is. Het volstaat dat dat aan de hand daarvan een beeld wordt verkregen van waar de pijn en de giftigheid zit, voor het komen tot een werkbare relatie in het belang van de kinderen.

Verweerster voelt zich dan ook gesteund in de overweging ten overvloede in het oordeel van het College van Toezicht.

Verweerster geeft aan dat de moeite die klager met de opzet van het CS-traject had, voortdurend onderwerp van gesprek was en dat is ook de verklaring dat het eindrapport meer over klager gaat dan over de moeder.

Het kan voldoende zijn dat beide ouders hun relaas aan elkaar doen en van daaruit verder het CS traject in gaan. Het kan ook dat de kernproblematiek in enige mate te ontrafelen is. Daar is het hier niet van gekomen, omdat de behandelaren in het kader van de CS-Behandelovereenkomst niet konden komen tot een samenwerking met klager. Klager hield vast aan zijn eis van eerst verificatie.

3.7 Voor zover appellant in hoger beroep alsnog wil klagen over de onderbouwing van een aantal meningen in het eindrapport en over informatie die wel besproken zou zijn, maar aan het Eindrapport zou ontbreken, stelt verweerster dat appellant zijn klacht in beroep niet uit kan breiden.

3.8 Appellant koppelt zijn klacht aan wat de Raad en de Rechtbank hebben gedaan.

Verweerster neemt aan dat appellant daarmee bedoelt dat de Raad volgens de verwijzingsbeschikking eerst aankondigde dat deze naar een raadsonderzoek zou opschalen als het CS-traject geen resultaat zou opleveren en dat de Rechtbank geen omgangsregeling heeft vastgesteld op een door appellant gewenste wijze. Verweerster stelt dat de Rechtbank de noodzaak voor het doen van onderzoek ter beoordeling aan de Raad liet. De Raad heeft geadviseerd tot het niet forceren van contact in het belang van de jeugdige; de Rechtbank heeft de jeugdige gehoord en is uitgegaan van diens leeftijd en wens. Appellant kan hierin geen verband met het eindrapport leggen.

De gewraakte passage maakt onderdeel uit van de conclusie van het eindrapport en de conclusie als sluitstuk daarvan wordt daardoor gedragen. Het eindrapport voldoet aan de standaard. Klager kon zich niet verenigen met het wezen van het CS-traject en de behandelaren konden niet tot een samenwerking met klager komen.

Het eindrapport en de conclusie worden gedragen door het dossier, zowel als geheel en op zichzelf beschouwd als in onderlinge samenhang bezien.

4. Juridisch kader

Ter beoordeling ligt voor het beroep tegen klacht 22-06 in eerste aanleg.

Beoordeling van het professionele handelen van NVO leden gebeurt op grond van de Beroepscode van de NVO. Bij de toetsing van het handelen gaat het er niet om of dat handelen beter had gekund, maar om het geven van een antwoord op de vraag of de pedagoog gebleven is binnen de grenzen van wat van een redelijk bekwame beroepsuitoefenaar kan worden verwacht.

Het College van Toezicht heeft voor de klacht tegen de passages in de conclusie van het eindrapport van de CS behandelaren geen juridisch kader op grond van de Beroepscode benoemd. Het College van beroep beoordeelt deze klacht aan de hand van artikel 10, derde lid van de Beroepscode:

“Artikel 10 Zorgvuldigheid

(...)

3. De pedagoog is in zijn professioneel handelen en nalaten zorgvuldig jegens een ieder.

(...)”

5. De beoordeling van het beroep

5.1 In eerste aanleg heeft appelland geklaagd over enkele zinnen in de eindrapportage die naar zijn mening onjuist waren. Het betreft de zinnen:

“Vader kon het niet verkroppen dat wij niet alles opnieuw gingen onderzoeken en verifiëren.”
Dit leidde tot dusdanig veel onvrede, dat er voor contactherstel geen ruimte was”

Kern van het probleem is volgens appelland dat hij de dingen die in het verleden speelden en waardoor de problematiek is ontstaan niet voldoende naar voren heeft kunnen brengen, zodat met de kennis hiervan, gezocht kon worden naar oplossingen voor de toekomst.

Het College van Beroep constateert uit de schriftelijke stukken en uit hetgeen ter zitting naar voren is gebracht dat er tijdens het traject een duidelijk verschil van inzicht was tussen appelland en de behandelaren over de invulling van het traject. Als gevolg hiervan en de gezondheidsproblemen die appelland hiervan ondervond is het traject voortijdig geëindigd. Appelland heeft tijdens het traject feitenmateriaal naar voren willen brengen dat niet geaccepteerd werd door de behandelaren. Hier was volgens verweester een reden voor. Het traject was gericht op het doorbreken van patronen tussen de ouders en herstel van de communicatie, en doel was dat de ouders konden samenwerken in het overleggen en het maken van afspraken over dingen die hun kinderen aangaan, zodat contactherstel mogelijk zou worden. Dit vond plaats in een mediationsetting.

Uit het dossier komt naar voren dat appelland feitenmateriaal uit het verleden telkens ter sprake wilde brengen, wat de voortgang van het traject bemoeilijkte.

Het College constateert uit hetgeen appelland onder meer ter zitting naar voren heeft gebracht dat appelland werkelijk voelde en overtuigd was, dat op deze manier niet tot de kern van de problemen gekomen werd. Het College kan uit de aanloop naar het traject, de behandelovereenkomst en het verhandelde ter zitting echter niet concluderen dat verweester in dit traject gehouden zou zijn geweest om feitenmateriaal over het ontstaan van de problematiek in de gesprekken naar voren te brengen en te analyseren. Het traject was daar juist niet op gericht.

Het College van Beroep overweegt dat de betreffende zinnen in de conclusie van de eindrapportage gedragen worden door het dossier en het verloop van het traject.

Verweester heeft daarmee voldaan aan de eisen die worden gesteld aan een zorgvuldige rapportage.

Het College beoordeelt de beroepsgronden tegen de betreffende zinnen in de eindrapportage ongegrond.

5.2 Appelland heeft in eerste aanleg geklaagd dat in het eindrapport een aantal meningen staan die niet onderbouwd zijn en dat er informatie ontbreekt die besproken is waarmee het eindrapport een aantal stellingen bevat die onjuist zijn en die niet worden onderbouwd. In eerste aanleg heeft hij daarbij aangegeven dat hij zich in zijn klacht beperkt tot de hierboven besproken twee zinnen. Appelland kan in beroep zijn klacht niet uitbreiden. Voor zover appelland in beroep klaagt over andere passages in de eindrapportage zijn deze klachtonderdelen niet ontvankelijk.

5.3 Appelland stelt dat het College van Toezicht onterecht het begrip ‘waarheidsvinding’ in haar beoordeling gebruikt, omdat dit nergens in het dossier naar voren komt en hij overigens ook stelt dat het hem daar niet om ging maar juist om het ontbreken van kennis over de kernproblematiek en het onderkennen van belang van feitenmateriaal voor inzicht in kernproblematiek. Het College van Beroep overweegt dat het College van Toezicht

hetgeen appelland in zijn klachtschrift en ter zitting aanvoerde over het indienen van feitenmateriaal, onder meer om uitspraken van moeder te verifiëren, met het begrip 'waarheidsvinding' heeft kunnen samenvatten. De overige passages in de uitspraak van het College van Toezicht waar appelland tegen op komt zijn in het licht van de beoordeling begrijpelijk en niet onjuist.

Over de opening van de overwegingen onder punt 4 van het oordeel met de woorden 'ten overvloede' kan het College van Beroep niet constateren dat deze woorden als respectloos naar appelland bedoeld zouden zijn.

De klachten van appelland over passages in de beoordeling van het College van Toezicht zijn ongegrond.

6. Uitspraak

Op grond van de overwegingen komt het College van Beroep tot het volgende oordeel.

Het beroep tegen de gebruikte zinnen in de eindrapportage is ongegrond.

Het beroep tegen overige onjuiste stellingen in de rapportage is niet ontvankelijk.

Het beroep tegen gebruikte formuleringen in de uitspraak door het College van Toezicht is ongegrond.

Aldus gedaan op 11 december 2023,
College van Beroep,

Mevrouw dr.mr. E.C.C. van Os
Voorzitter

mevrouw mr. drs. J. Pfeiffer,
ambtelijk secretaris